

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: V. V., zast. JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem nábřeží Petra Bezruče 598, Sokolov, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 386/100, Karlovy Vary, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2011, č. j. KRPK-32429/Č.j.-2011-1900DP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 4. 2013, č. j. 17 A 4/2012 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1]. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2011, č. j. KRPK - 32429/Č.j.-2011-1900DP (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Územního oddělení Horní Slavkov ze dne 16. 9. 2011, č. j. KRPK-36003/PŘ-2010-190912 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž správní orgán

prvního stupně zamítl žádost stěžovatele o obnovu řízení o přestupku spáchaného stěžovatelem.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2]. Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o přestupcích“), spočívajícím v porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), neboť dne 23. 6. 2010 v 17:20 hodin řídil v obci Krásno – Čistá osobní vozidlo a nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle úředního záznamu ze dne 21. 7. 2010 sepsaného příslušníkem Policie ČR stěžovatel souhlasil s vyřízením přestupku v blokovém řízení, podepsal část A pokutového bloku ze dne 23. 6. 2010 série NE/2007,č. E6121988, a zaplatil příslušníkem Policie ČR stanovenou pokutu ve výši 100 Kč.

[3]. Pokutový blok obsahuje následující údaje: *jméno a příjmení* V. V., *datum narození* X, *bydliště* H. S., L. 756, *pokuta uložena za přestupek* dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/90 Sb., ve znění pozdějších předpisů, *totožnost ověřena* OP Y, *doba, místo a popis přestupkového jednání* 23. 6. 2010 17:20 Krásno – Čistá, řidič – pásy, RZ XY, *celková výše uložené pokuty* 100 Kč. Pokutový blok dále obsahuje údaj o místě a datu vystavení: Krásno 23. 6. 2010, otisk úředního razítka Policie ČR, vlastnoruční podpis oprávněné osoby a dále údaj o potvrzení převzetí dílu B – pokutového bloku dne 23. 6. 2010 včetně podpisu stěžovatele. Policie ČR oznámila spáchání popsaného přestupku Městskému úřadu v Sokolově oznámením ze dne 29. 6. 2010, č. j. KRPK-36003/PŘ-2010-190912.

[4]. Žádostí o obnovu řízení ze dne 15. 8. 2011 se stěžovatel domáhal obnovy výše uvedeného blokového řízení o přestupku. Důvod pro obnovu řízení spatřoval stěžovatel v tom, že v blokovém řízení souhlasil se spácháním jiného deliktu, neboť dle jeho tvrzení byl ve skutečnosti pokutován za nevyhovující autolékárničku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Nesouhlasil s uložením pokuty za to, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Pokutový blok dále neobsahoval zákonné náležitosti. Tyto skutečnosti mohl stěžovatel vyjádřit až nyní, kdy se dozvěděl, že je viněn ze spáchání jiného přestupku. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost stěžovatele o obnovu řízení zamítnuta. V odvolání proti tomuto rozhodnutí stěžovatel uvedl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu prvního stupně, dle něhož blokové řízení nelze obnovit. Dále opětovně uvedl tvrzení uvedená v žádosti o obnovu řízení týkající se záměny skutkové podstaty deliktu. Rozhodnutím žalovaného bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že pasáže rozhodnutí obsahující citace a odkazy na správní řád z roku 1967 byly nahrazeny zněním současného zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“). Ve změněné podobě žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatele zamítl.

pokračování

III. Řízení před krajským soudem

[5]. Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalovaného dne 5. 1. 2012 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Svá žalobní tvrzení opřel opětovně o skutečnosti tvrzené již v řízení před správními orgány.

[6]. Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že stěžovatel dle krajského soudu nezpochybňoval svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, neboť je nesporné, že podepsal příslušný blok a pokutu zaplatil. Napadá tedy pouze druh a právní kvalifikaci namítaného deliktního jednání, kterého se měl dopustit. Podpisem pokutového bloku však veškeré zde uvedené skutečnosti potvrdil. Stěžovatel k žádosti o obnovu řízení nepředložil žádné nové důkazy. Pokud stěžovatel podepsal pokutový blok, na němž je uveden druh jednání a právní kvalifikace přestupku, nemůže již tato zjištění zpochybnit ani v řízení o obnově.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7]. Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8]. V kasační stížnosti stěžovatel zrekapituloval argumentaci uvedenou již v řízení před správními orgány i před krajským soudem. Na podporu svých tvrzení odkázal stěžovatel na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, s poukazem, že nedal souhlas s tím, že spáchal delikt spočívající v jízdě bez připoutání se bezpečnostními pásy. Již v řízení před správními orgány namítal, že se dopustil přestupku tím, že ve vozidle neměl autolékárničku vybavenou v souladu s platnými právními předpisy, s tímto přestupkem vyslovil v blokovém řízení souhlas. Zasahující policista uvedl stěžovatele v omyl, pokud na části A pokutového bloku uvedl jinou právní kvalifikaci přestupku. Stěžovatel tedy neudělil souhlas s vyřízením přestupku za nepřipoutání se bezpečnostními pásy v blokovém řízení, s touto skutečností se krajský soud nevypořádal. Stěžovatel dále nesouhlasil s konstatováním krajského soudu, dle něhož správním orgánům nepředložil v řízení o obnovu řízení nové důkazy. Žalobce považoval za tyto důkazy zjištění učiněná na základě nahlédnutí do spisové dokumentace Městského úřadu v Sokolově, na která v žalobě odkázal.

[9]. Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti shrnul dosavadní průběh správních řízení se stěžovatelem a uvedl, že stěžovatel nikterak blíže nespecifikoval nové důkazy, na jejichž základě by mělo být řízení o pokutě obnoveno. Odkázal též na četné záznamy stěžovatele v registru řidičů.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10]. Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Její důvody stěžovatel podřadil pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel tedy namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím

řízení, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Kasační stížností byla dále namítána nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11]. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné na úvod zdůraznit, že kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského (či městského) soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.), který lze podat pouze ze zákonem vymezených důvodů (§ 103 s. ř. s.). Předmětem řízení o kasační stížnosti je přezkum rozhodnutí krajského soudu, a to jednak z hledisek daných zákonem (přezkoumatelnost rozhodnutí; ověření podmínek řízení; eliminace vad řízení, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé), a zejména z důvodů uvedených stěžovatelem. Chce-li být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěšný, musí logicky důvody kasační stížnosti vztahovat k obsahu přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu, případně k průběhu řízení před ním. Jinými slovy, důležitým předpokladem úspěšné kasační stížnosti je formulace kasačních důvodů, na jejichž základě stěžovatel považuje rozhodnutí krajského soudu za nezákonné.

[12]. V posuzovaném případě stěžovatel v řízení před správními orgány opakovaně tvrdil, že podpisem bloku nevyjádřil souhlas se spácháním přestupku spočívajícího v jízdě bez připoutání se bezpečnostními pásy. Podle jeho tvrzení mu bylo vytknuto, že ve vozidle má autolékárničku s prošlou dobou použitelnosti a za to mu byla uložena pokuta. S touto námitkou se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádaly již správní orgány obou instancí, které odkázaly na údaje uvedené v bloku, ze kterých je zcela zjevné, jaké jednání bylo předmětem přestupku a jak bylo právně hodnoceno. Stejně tak krajský soud v odůvodnění rozhodnutí citoval obsahové náležitosti bloku, který stěžovatel podepsal, včetně popisu jednání, za které byl stěžovatel postižen. Krajský soud srozumitelně odkázal na podmínky obnovy blokového řízení a konstatoval, že stěžovatel v projednávané věci nepochybně, že skutečně podepsal předmětný blok. Jeho výhrady se vztahují k obsahu tohoto bloku, což nezakládá důvod pro obnovu blokového řízení. Krajský soud se vypořádal i s tvrzením stěžovatele, že nově předkládanými důkazy jsou zjištění vyplývající ze spisové dokumentace Městského úřadu v Sokolově, na základě kterých poprvé zjistil, že měl spáchat přestupek spočívající v nepřipoutání se bezpečnostními pásy. K této námitce krajský soud uvedl, že popis jednání a jeho kvalifikaci jednoznačně obsahoval již stěžovatelem podepsaný blok, nemůže se tedy jednat o novou a dříve neznámou skutečnost. Z citovaných pasáží odůvodnění krajského soudu je zřejmé, že se s námitkami stěžovatele vznesenými v žalobě řádně vypořádal a s jím vyslovenými závěry bylo možno v případě nesouhlasu polemizovat.

[13]. Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval svá tvrzení o tom, že byl hlídkou Policie ČR uveden v omyl a při podpisu bloku se domníval, že je mu ukládána pokuta za jiný přestupek. Neuvedl žádné námitky, jimiž by zpochybňoval závěry krajského soudu,

pokračování

neuevdl, v čem jsou jeho úvahy nepodložené, nesprávné a odporující zákonu. Omezil se pouze na opakování svých tvrzení. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry krajského soudu, podle kterých stěžovatel souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení a svůj souhlas stvrdil podpisem na pokutovém bloku, na kterém bylo v souladu se zákonem popsáno jednání ("pásky") i právní kvalifikace předmětného přestupku. V takovém případě přestupce nemůže zpochybňovat závěry učiněné v blokovém řízení a namítat, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65). Stěžovatel svým podpisem bloku projevil souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a s obsahem podepsaného dokumentu, dobrovolně se tak vzal dalšího důkladnějšího projednávání přestupku. Je jeho osobní odpovědností, zda se při podpisu dokumentu předkládaného Policií ČR seznámí dostatečně pozorně s jeho jednoznačným a srozumitelným obsahem či nikoliv. Pokud následně zjistil, že tak neučinil, není to důvod pro obnovu blokového řízení podle ustanovení § 100 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění platném pro projednávanou věc. Stěžovatel s ohledem na množství přestupků zaznamenaných v registru řidičů musel být srozuměn s průběhem blokového řízení a s jeho důsledky.

[14]. V souladu se zásadou *každý, nechť si střeží svá práva*, nepřisvědčil zdejší soud ani námitce stěžovatele, že jej zasahující policista v blokovém řízení uvedl v omyl. Byl-li na předmětném pokutovém bloku při jeho podpisu stěžovatelem uveden jiný přestupek, než k jehož projednání chtěl dát stěžovatel souhlas, bylo pouze na něm, aby na tento rozpor upozornil a žádal nápravu. Stěžovatel mohl vyslovit nesouhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a celá záležitost by byla projednávána ve správním řízení vedeném podle příslušných ustanovení zákona o přestupcích.

[15]. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném usnesení ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 – 65, dospěl k závěru, že obnova řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění, přichází v úvahu u přestupku vyřízeného v blokovém řízení pouze v případě, že žadatel o obnovu řízení neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Jako možné situace, kdy není dán souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, uvedl zdejší soud případy zfalšování podpisu na pokutovém bloku a záměny identity obviněného z přestupku. Stěžovatel však takové důvody v žalobě ani v kasační stížnosti neuvedl. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

[16]. Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a ani z přezkumu dle ustanovení § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[17]. O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by

mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu